

Elämä ja kuolema

Muistojae: *”Minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto.” (Fil. 1:21.)*

Avaintekstit:

Fil. 1:19–30;
1. Kor. 4:14–16;
2. Kor. 10:3–6;
Joh. 17:17–19;
Miika 6:8;
Ap. t. 14:22.

Kuolema, niin meille usein sanotaan, on vain osa elämää. Se on valhe. Kuolema on elämän vastakohta, elämän vihollinen. Kuolema ei ole yhtään sen luonnollisempi osa elämää kuin romu on osa autoa. Paavali sanoo painokkaasti, että Kristus kykeni ”– kuolemallaan riistämään vallan kuoleman valtiaalta, Saatanalta, ja päästämään vapaiksi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko ikänsä olleet orjina” (Hepr. 2:14–15).

Vaikka Paavali oli valmis kuolemaan Kristuksen puolesta, hän oli varma kohdalostaan pitkällä aikavälillä. Tärkeintä hänelle oli sillä välin kunnioittaa Kristusta omalla elämällään tai kuolemallaan sekä saarnata evankeliumia mahdollisimman monille. Ehkä tässä on yksi syy siihen, miksi meillä on niin monta Paavalin nimellä kirjoitettua kirjettä. Kirjoitustensa kautta Paavali pystyi tavoittamaan monia ihmisiä ja monia paikkoja, myös sellaisia paikkoja, joissa hän ei ollut koskaan käynyt.

Elämä on lyhyt, ja on elintärkeää vaikuttaa mahdollisimman paljon Jumalan valtakunnan puolesta niiden vuosien aikana, jotka Jumala on meille suonut. Suurin osa tästä vaikutuksesta liittyy siihen, että rohkaisemme ”uskon ykseyteen”. Kuten näemme tämän viikon alussa, tämä teema oli yksi tärkeä syy Paavalin kirjeelle filippiiläisille.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 17.1.2026

KUNNIAN TUOTTAMI- NEN KRIS- TUKSELLE

Lue Fil. 1:19-20. Mitä Paavali näyttää odottavan oikeudenkäyntinsä lopputulokseksi? Mitä hän pitää vielä tärkeämpänä kuin vapauttavan tuomion saamista?

Vaikka Paavali ei ollut rikollinen, tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hänet oli vangittu, eikä vainokaan ollut hänelle vierasta. Korinttilaisille hän kertoi yksityiskohtaisesti siihenastista kärsimyksistään: "[O]len ollut enemmän vankeudessa – monesti olen ollut kuolemanvaarassa. Olen juutalaisilta viisi kertaa saanut 'yhtä vaille neljäkymmentä' ruoskaniskua, kolmeesti olen saanut raippoja, kerran minua on kivitetty, kolme kertaa olen joutunut haaksirikkoon, olen ajelehtinut meressä vuorokauden. Olen yhtenäen ollut matkoilla, olen ollut vaarassa hukkaa jokiin ja joutua rosvojen käsiin, vaarassa niin maanmiesten kuin vierasheimoisten joukossa, vaarassa kaupungissa ja autiomaassa, vaarassa merellä, vaarassa valeveljien parissa. Olen raatanut ja nähnyt vaivaa, valvonut paljon, kärsinyt nälkää ja janoa, paastonnut usein, palellut vähissä vaatteissa." (2. Kor. 11:23-27.)

Jotta emme kuitenkaan luulisi, että nämä kärsimykset olivat päällimmäisenä hänen mielessään, Paavali lisää heti: "Kaikkien näiden hankaluuksien lisäksi minua joka päivä painaa huoli kaikista seurakunnista." (2. Kor. 11:28.)

Lue 1. Kor. 4:14-16; 1. Tess. 2:10-11; Gal. 4:19 ja Fil. 10. Millainen suhde Paavalilla oli perustamiinsa seurakuntiin ja Kristukselle voittamiinsa ihmisiin?

Kuten Jeesus, joka ei säästänyt itseään pelastaakseen meidät, Paavali oli valmis uhraamaan varansa ja itsensäkin uskovien vuoksi (2. Kor. 12:15). Paradoksaalista on se, mitä enemmän ihmisen teot muistuttavat Jeesuksen tekoja, sitä vähemmän jotkut rakastavat tai arvostavat häntä. "Mutta vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti Kristuksen Jeesuksen omina." (2. Tim. 3:12.) Uskolliset kristityt ovat kuitenkin ehkä edelleen tehokkain tapa ilmaista kunnioitus Jumalaa ja evankeliumin totuutta kohtaan (vrt. Fil. 1:7). "Paavalin kärsivällisyys ja toiveikkuus hänen pitkällisen ja epäoikeudenmukaisen vankeutensa aikana, hänen rohkeutensa ja uskonsa oli ikään kuin jatkuva saarna." (6AO 318.)

Tarkastele, miten elät ja kohtelet ihmisiä, etenkin niitä, jotka eivät kohtele sinua hyvin. Millaisen todistuksen annat Jeesuksesta?

KUOLEMA ON VOITTO

Jos et ole vielä huomannut, me kaikki, erityisesti uskovat, olemme mukana suuressa taistelussa, joka raivoaa ympärilämme ja todella myös meissä. Me kaikki koemme tavalla tai toisella tämän kosmisen taistelun todellisuuden, ja niin tulee olemaan kuolemaamme saakka, milloin ja miten se tapahtuukin.

Lue 2. Kor. 10:3-6. Mikä on käymämme hengellisen sodan perusta, ja mitkä ovat aseemme?

Tuhoisimmat hengelliset aseet ovat ideoita, hyvät ja pahat. Paholainen käyttää kritiikkiä, pettämistä, nöyryyttämistä, pelkoa, ryhmäpainetta sekä monia muita vastaavia keinoja, joita kristittyjen ei pitäisi koskaan käyttää. Sen sijaan meidän tulee osoittaa rakkautta, armoa, rauhaa, lempeyttä, kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä ja itsehillintää. Voimallisin aseemme on, johdonmukaisesti käytettynä, Pyhän Hengen voimassa "Jumalan sana" (Ef. 6:17), koska vain Jumala pystyy viemään totuuden perille ihmisen sydämeen. Me olemme vain välineitä, joita Jumala käyttää saavuttaakseen tarkoituksensa.

Lue Fil. 1:21-22. Miten ymmärrämme sen, mitä Paavali yrittää tässä sanoa, erityisesti suuren taistelun viitekehityksessä?

Koska tuo taistelu on hengellistä, olemme keskellä ideoiden ja arvojen sota. Kristus on kuitenkin saavuttanut voiton ristillä puolestamme, ja niin kauan kuin pysymme yhteydessä häneen, emme voi koskaan hävitä, vaikka meidät surmataisiin. Paavali alistui kaikkeen, mitä hänelle tapahtui täällä maan päällä, oli se kuinka epäoikeudenmukaista tahansa, koska hän uskoi elämänsä ja tulevaisuutensa korkeamman tuomioistuimen haltuun.

Kristittyinä meidän ei pitäisi taistella niin paljon omien oikeuksiemme puolesta kuin sen puolesta, mikä on oikein. "Ei mahti oikeutta muovaa, vaan oikeus mahtia luo." Jumalan tahtoon alistuminen on kunniallista; itse asiassa se on ainoa tapa voittaa sota, jossa olemme. Jeesus on tietysti täydellinen esimerkki alistumisesta Jumalan tahtoon, kuten Paavali tuo esiin Kirjeessään filippiiläisille luvussa 2.

Millä tavoin koet juuri nyt suuren taistelun todellisuuden? Miten voit saada lohtua ja voimaa siitä, että Kristus on jo saavuttanut voiton puolestamme?

LUOTTAMI- NEN

Lue Fil. 1:23-24. Mitä Paavali tarkoittaa sanoessaan olevan "kaikkein parasta" "lähteä täältä ja päästä Kristuksen luo"?

Nämä jakeet on kautta aikojen ymmärretty väärin. Tällä viikolla tutkittavassa tekstissä Paavali käsittelee elämän ja kuoleman vastakohtaisuutta. Kristitty elää Kristukselle ja voi jopa kuolla hänen vuokseen. Siinä mielessä kuolema on "voitto", koska todistuksemme on sitäkin voimakkaampi ja vakuuttavampi (Fil. 1:21). Epäilemättä ihmisen täytyy todella uskoa, kun hän on valmis kuolemaankin uskonsa vuoksi.

Meidän on myös tunnustettava, että kuolleet ovat todella kuolleita. He "eivät tiedä mitään". He lepäävät haudassa ylösnousemukseen asti (ks. Saarn. 9:5; Joh. 5:28-29). Siksi Jeesus sanoi Lasarukselta, joka oli kuollut: "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet." (Joh. 11:11.)

Jos ihmiset kuollessaan menevät suoraan taivaaseen, kuvittele, millaista se olisi ollut Lasarukselle. Lasaruksen vietettyä paratiisissa neljä päivää, paikalle saapuu enkeli "huonon" uutisten kanssa: "Valitan, Lasarus, mutta Jeesus kutsuu sinut takaisin maan päälle. Et voi jäädä tänne."

Kun seuraamme virheen loogiseen loppupäättelymään, huomaamme sen virheellisyyden. Kuolema on kuin unien näkemistä vailla olevaa nukkumista, josta Jeesus herättää uskolliset seuraajansa tullessaan takaisin. Sitten heidät temmataan yhdessä elossa olevien pyhien kanssa ylös ja viedään taivaaseen, jotta he voivat olla Jeesuksen kanssa ikuisesti (ks. 1. Tess. 4:16-17).

Paavalin "lähteminen" nykyisestä elämästä ollakseen Kristuksen kanssa tarkoittaa osallistumista hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa (2. Tim. 4:6) saadakseen "nousta kuolleista" (Fil. 3:11). Hän oli myös epäilemättä tietoinen siitä, että sulkiessaan silmänsä kuoleman hetkellä hän näkisi seuraavaksi, vain silmänräpäyksessä, Jeesuksen. Jeesus tulee viemään hänet koko Jumalan kansan kanssa paikkaan, jonka Jeesus on valmistanut kaikille, jotka rakastavat häntä (Joh. 14:3; 1. Kor. 2:9).

Vaikka Paavali oli valmis kuolemaan Kristuksen vuoksi, hän tiesi, että filippiiläisille olisi parempi, jos hän jäisi eloon (Fil. 1:24). On mielenkiintoista, että kristityn ei välttämättä ole helppoa vastata, onko parempi elää Kristukselle vai kuolla hänen vuokseen. Paavali oli "kahden vaiheilla" (Fil. 1:23), eläkö vai levätä haudassa.

PYSYKÄÄ YKSEYDESSÄ

Jeesus rukoili opetuslapsille ykseyttä. Hän katsoi ristin toiselle puolen kohti jälleennäkemistä Isänsä kanssa ja meidän kanssamme: "Isä, minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä missä minä olen. Siellä he näkevät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle – –." (Joh. 17:24.) Jeesus rukoili, että Isä suojelisi lapsiaan, "jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä" (Joh. 17:11). Hän korosti myös ykseyden puutteen vakavia seurauksia – niistä tulee monille syy olla uskomatta. Jeesus korostaa, että meidän tulee olla yhtä hänen ja Isän kanssa, "jotta maailma uskoisi" ja "maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut" (Joh. 17:21, 23).

Lue Fil. 1:27 ja vertaa sitä Joh. 17:17-19. Mikä on välttämätöntä seurakunnan ykseyden kannalta?

Fil. 1:27 käytetty ilmaisu "käyttäydüttävä – – arvoa vastaavalla tavalla" on kreikaksi *politeuomai*, joka tarkoittaa 'eläkää kansalaisina' – ei minkään maallisen vaan taivaallisen valtakunnan kansalaisina. Vuorisaarna maalaa kauniin kuvan Jumalan lapseudesta ja hänen valtakuntansa jäsenyydestä. He ovat hengessään köyhiä; kärsivällisiä; heillä on vanhurskauden nälkä ja jano; armahtavia; puhdassydämiä; rauhantekejiä; niitä, jotka kääntävät toisenkin posken; vihamiehiään rakastavia; niitä, jotka siunaavat heitä kiroavia ja jotka tekevät hyvää vihamiehille. Lyhyesti sanottuna: "– – tee sitä mikä on oikein, osoita rakkautta ja hyvyttä ja vaella valvoen, Jumalaasi kuunnellen." (Miika 6:8.)

On vaikeaa olla vihainen tuon kaltaiselle henkilölle, vai onko? Joskus meitä ärsyttävät ihmiset, jotka näyttävät olevan *liian* hyviä. Saatamme jopa tuntea houkutusta painaa heitä alemmas tai etsiä heikkouksia todistaaksemme, etteivät he ole niin hyviä miltä näyttävät, jotta meillä olisi parempi olo. Miksemme sen sijaan mieti, kuinka paljon rakastavampia, anteliaampia, armollisempia ja nöyrempiä voisimme itse olla?

Ellen G. White puhui niistä, jotka "rakastavat maailmaa ja sen saavutuksia enemmän kuin Jumalaa tai totuutta" (5T 277). Usein ykseyden puute seurakunnassa johtuu viime kädessä ylpeydestä. "Kun ylpeyttä ja maallista kunnianhimoa on vaalittu, Kristuksen henki on poistunut, ja kateellinen kilpailu, eripura ja riidat ovat tulleet häiritsemään ja heikentämään seurakuntaa." (5T 240, 241.)

Kuinka tärkeää onkaan, että jokainen meistä oppii Jeesuksen meille osoittaman nöyryyden ja sävyisyyden! Kuinka erilainen seurakunta meillä silloin olisikaan.

YKSIMIELISIIÄ JA PELOTTOMIA

Lue Fil. 1:27-30. Miten ykseytemme ja "yksimielisesti evankeliumin ja uskon puolesta" taisteleminen liittyvät pelottomuuteen?

Paholaisen strategia on hajottaa ja hallita. Ykseyden puute on kuolettavaa. Jeesus sanoi, että perhe, jota riidat repivät, ei kestä (Mark. 3:25). Tämä on yksinkertainen periaate, jonka Paholainen mieluusti haluaisi meidän unohtavan. Ykseytemme auttaa meitä täyttämään profeettallisen tehtävämme Raamatun profetioiden mukaisena jäännöksenä (Ilm. 12:17) sekä julistamaan ikuista evankeliumia "kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille" (Ilm. 14:6). Koska ykseys on ratkaisevan tärkeää, jotta voimme täyttää tehtävämme levittää tätä Jumalan antamaa sanomaa, ja koska Jeesuksen rukous (Joh. 17) korostaa Jumalan sanan totuutta yhtenä tärkeimmistä avaimista ykseyteen (Joh. 17:17, 19), sanomaamme ei voida erottaa tehtävästämme tai ykseydestämme. Kaikki kolme pysyvät tai kaatuvat yhdessä. Jos yksi näistä kolmesta avaimesta puuttuu, emme voi menestyä. Jos kuitenkin meillä on kaikki kolme kohdillaan, ei ole mitään pelättävää. Meidän ei tarvitse antaa "vastustajien säikyttää" itseämme (Fil. 1:28). Paholainen on voitettu vihollinen. Vaikka meidät surmattaisiin uskomme vuoksi, mikään ei voi vahingoittaa meitä, jos pyrimme tekemään hyvää (1. Piet. 3:13). Paholainen on voimaton pysäyttämään Jumalan totuuden etenemisen.

Lue seuraavat jakeet ja tiivistä niiden yhteinen teema: Matt. 10:38; Ap. t. 14:22; Room. 8:17 ja 2. Tim. 3:12.

Elämä tässä langenneessa maailmassa on jo itsessään vaikeaa, jopa "parhaimmille" meistä. Job oli vanhurskas mies, josta Raamattu sanoo, että hän oli "kunnon mies, rehellinen ja jumalaapelkäävä, ja hän karttoi kaikkea pahaa" (Job 1:1). Silti häntä ja hänen perhettään kohtasi onnettomuus yhdessä yössä. Kukapa ei olisi oppinut joko omasta tai toisten kokemuksesta, että elämä täällä on kuin elämistä jyrkänteiden reunalla tietämättä, milloin putoaa alas? Kärsimys on jossain määrin meidän kaikkien osana. Loppujen lopuksi on kuitenkin parempi kärsiä Kristuksen kuin minkään muun tähden.

Mitä toivoa tai lohtua meillä kristityillä pitäisi olla kärsimystemme keskellä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: "Kidutuspenkiltä, polttorovioltä, vankityrmästä, maanalaisista luolista ja onkaloista hänen korviinsa kantautuu marttyyrien voitonhuuto. Hän [Vapahtaja] kuulee lujina pysyvien sielujen todistuksen, jotka hylättyinä, ahdistettuina, piinattuina todistavat pelottomasti ja rehellisesti uskosta julistaen: 'Minä tunnen hänet, johon minä uskon.' Antaessaan henkensä uskon tähden he julistavat maailmalle, että hän, johon he ovat panneet luottamuksensa, kykenee täydellisesti pelastamaan." (6AO 353.)

"Kristikunnassa ei ole koskaan ollut niin montaa uskon-suuntaa kuin nykyään. Jos armolahjat [apostolit, profeetat, evankelistat, paimenet ja opettajat (Ef. 4:11-13)] olivat välttämättömiä alkuseurakunnan ykseyden säilyttämiseksi, kuinka paljon enemmän ykseyden palauttamiseksi nyt! Ja se että Jumalan tarkoituksena on palauttaa seurakunnan ykseys lopun aikana, käy selvästi ilmi profetioista. Meille on vakuutettu, että vartijat näkevät asiat samalla tavalla, kun Herra tuo Siionin takaisin. Lopun aikana myös viisaat tulevat ymmärtämään. Kun tämä täyttyy, uskon ykseys vallitsee kaikkien niiden keskuudessa, joita Jumala pitää viisaina, sillä ne, jotka todella ymmärtävät mikä on oikein, tulevat vääjäämättä ymmärtämään samalla tavalla. - - Tällaisten huomioiden perusteella on selvää, että tässä ennustettu seurakunnan täydellinen tila on vielä tulevaisuudessa; näin ollen nämä lahjat eivät ole vielä saavuttaneet tarkoitustaan." - R. F. Cottrell, "Introduction", Ellen G. White, *Early Writings*, s. 140.

Keskustelunaiheita:

1. Mitä tarvitaan edellä olevan R. F. Cottrellin lainauksen valossa, jotta Pyhä Henki voi tuoda ykseyden Jumalan seurakuntaan tänään? Kuinka tärkeää on seurakunnan ykseyden kannalta profetian lahjan kautta annettujen neuvojen toteuttaminen?
2. Kuinka selittäisit Raamatun opetuksen kuolemasta ystävälle, joka uskoo, että Paavali ja muut kuolleet kristityt ovat jo nyt "Kristuksen kanssa" taivaassa?
3. Kuinka voimme ymmärtää maailmassamme vallitsevan kärsimyksen kauhean todellisuuden? Miksi suuren taistelun teema auttaa meitä ymmärtämään sitä kaikkea? Miksi meidän on kuitenkin lopulta katsottava Jeesukseen ristillä Isän rakkauden täydellisimpänä ilmentymänä ja opittava luottamaan häneen myös pahimpina aikoina?